

Poezie modernă

Alexandru Cristian

Am ochii obosiți
ascult pacea nopții.
Scriu versuri goale,
fără sevă , fără viață.

la o domnișoară anume
gândesc, dar gândul mi-e mort
buzele ei sunt uscate, ochii goi.

eu nu văd, nu aud, nu simt nimic.
Steaua bea argintul cu nesaț,
Luna aluencă leneș, eu mă trântesc
în pat, corpul crispat, adoarme.

Domnișoara dulce doarme, e un ideal,
un vis ,nu e o ființă nevinovată.
ah, o voi distruge cu nebunia mea, cu depravarea mea
mintea zburdă pe câmpii precum un cal, iar
steaua râde de mine.
Mă uit la mașini, case,
fier, fire, beton....înțepenite.
nu au far, nu au viață, nici eu nu am putere
să le critic, sunt un cadavru viu sunt
o nălucă, sunt un mincinos, un vânt
ce zboară în patru zări și îmbrățișează alte
case, mașini, alți copaci, munți și
alte Domnișoare...